

Și-a găsit gruparea Staicu-Sava-Rădeni episcop?

“S-a terminat cu toate **minciunile** și **calomniile...**”

(Sava Lavriotul, tradus și citat de pr. Ciprian Staicu)

Precizare preliminară

În expresia “Sava-Staicu-Rădeni” folosesc numele “Rădeni” pentru a mă referi strict la acei preoți aflați într-un duh cu monahul Sava, cu monahul Efrem și cu preotul Staicu. Știu că foarte mulți credincioși și chiar unii preoți de acolo nu împărtășesc acest tip de radicalism schismatic, fiind mai curând înclinați spre o luptă echilibrată și corectă teologic contra ecumenismului.

“Delegația românească”

Într-o postare de internet pe siteul propriu, punctată abundant cu imagini ale propriei persoane, preotul Ciprian Staicu ne povestește participarea unei “delegații românești” la ceea ce a numit o “sinaxă internațională” desfășurată în localitatea Barajevo din Serbia. Titlul bombastic lasă să se creadă că toată Ortodoxia a fost prezentă la acest eveniment, când de fapt, conform relatării, în afară de credincioșii sârbi din eparhia respectivă, delegația română a avut trei reprezentanți, pe preotul Staicu, pe preotul Emanuel Oros și pe ieromonahul Spiridon Roșu, reprezentantul Rădeniului, și câteva zeci de credincioși, iar delegația greacă l-a avut pe monahul Sava și pe monahul Efrem de la Prodromu. Pentru a se da o impresie de masivitate a participării, preotul Staicu citează un text dintr-o relatare sârbă în care se spune că “peste 700 de credincioși au participat la Sfânta Liturghie arhierescă”, uitând că la sinaxa de la Botoșani din anul trecut au participat peste 800 de oameni la Sfânta Liturghie, iar la Bănceni Arhiepiscopul Longhin adună mii de oameni în fiecare duminică.

În plus, pe greci și pe cretani naratorul îi prezintă ca două națiuni diferite, pentru a spori numărul, gafă pe care o face mai încolo și unul dintre episcopii necanonici sârbi.

Schisma în formă continuată

O grijă deosebită o arată preotul Staicu în relatarea sa pentru următorul detaliu: “am intrat la slujbă și am stat la strană. Nu am slujit, nici nu am fost invitați să o facem (motivul îl vom arăta în finalul acestui articol). Nici nu ne-am împărtășit cu clericii sârbi - horepiscopi, ieromonahi, preoți, ierodiaconi și diaconi - pentru că am vrut să știm mai întâi dacă sunt cu adevărat în duhul dreptei credințe, fără vreo abatere de la rânduială, am vrut să îi cunoaștem, să purtăm un dialog, să fim uniți în lupta împotriva panereziei ecumeniste, ceea ce s-a și realizat, spre slava lui Dumnezeu”.

Nu putem să nu ne întrebăm: **Dacă a fost o comuniune atât de frățească și de plină de iubire de ce a fost nevoie de această precauție de a nu sluji, de a nu se împărtăși cu sârbii? Dacă sârbii îi consideră frați de gândire și trăire pe cei din Grecia și România de ce “nici nu au fost invitați” preoții români (grecii se pare că nu aveau preoți în delegație) să slujească cu sârbii? Cum poate cineva să se prezinte la ditamai conferința internațională fără ca mai înainte să fi verificat dacă gazdele sale sunt “cu adevărat în duhul dreptei credințe, fără vreo abatere de la rânduială”? De ce ar fi avut “delegația română” suspiciuni cu privire la gazdele lor, dacă îi consideră vajnici apărători ai Ortodoxiei, și mai ales de ce aceste suspiciuni s-au discutat după participarea la slujbele săvârșite și la sinaxa propriu-zisă, iar nu înainte?**

În realitate, preotul Staicu încearcă să se sustragă și să îi sustragă și pe ceilalți participanți din “delegația română” de la posibile acuze de schismă pentru conslujirea cu schismaticii, știut fiind că asupra arhiepiscopului Artemie planează acuzația de schismă, după ce a hirotonit singur doi “horepiscopi”[1] (care au slujit Sfânta Liturghie la care au participat românii și grecii), lucru contrar Sfintelor Canoane 1 apostolic, 3 sin. VII ec., 19, 23 Antiohia, 12 Laodiceea, 6 Sardica, 1 Constantinopol, 13, 49-50 Cartagina, care spun că la hirotonirea unui episcop

trebuie să existe cel puțin doi sau trei episcopi, în timp ce în *Constituțiile Apostolice* se stabilește și sancțiunea pentru încălcarea acestor canoane: dacă un episcop hirotonește singur alți episcop trebuie caterisit și el, și cel pe care l-a hirotonit, iar în caz de persecuție sau alte situații excepționale, ceea ce nu e cazul acum în sensul persecuțiilor din primele secole sau din vremea comunismului, episcopul care hirotonește singur alt episcop trebuie să prezinte împuterniciri de la alți episcopi, ceea ce iarăși nu este cazul: “Episcopul să se hirotonească de trei sau de doi episcopi. Iar dacă a fost cineva hirotonit de un singur episcop să fie depus și el, și cel ce l-a hirotonit. Dacă silește nevoia însă ca să fie hirotonit de un singur episcop, pentru că nu pot fi de față mai mulți, din pricina persecuției, sau alte asemenea pricini, să aducă act de împuternicire de la mai mulții episcopi” (Const. Apost. VIII, 27).

Ceea ce ignoră preotul Staicu este că, în conformitate cu Sfintele Canoane 10, 11, 45, 46, 64 apostolice, 19 sin. I ec., 7 sin. II ec., 2, 4 sin. III ec., 11, 95 Trul, 6, 7, 8, 9, 10, 14, 31, 33, 34, 37 Laod., 1, 47 Vasile cel Mare, 9 Tim. Alexandria, simpla participare la o rugăciune cu un schismatic te face vinovat de acea schismă. În plus, cântarea unor cântări liturgice la strună te face coslujitor la acea liturghie, chiar dacă nu din postura de preot.

În continuarea relatării, preotul Staicu afirmă că în timpul acelei liturghii horepiscopul Maxim a hirotonit în preot un diacon rus, despre care mai apoi spune: “**preotul rus Victor** (hirotonit în această zi de 22 aprilie 2018) se va întoarce în Rusia și, precum și ceilalți preoți hirotoniți la fel, **nu** va pomeni pe vlădica Artemie în Rusia (ci doar la Proskomidie, în taină), iar **cu voce tare va folosi formula de întrerupere a pomenirii ierarhului rus din eparhia căruia slujește** (în stil de catacombă), așteptând ca acesta sau un alt ierarh rus să se ridice împotriva ereziei, iar atunci să treacă **sub oblăduirea lui canonică**; sârbii îi ajută pe ruși doar cu hirotoniile necesare, ca să poată sluji ortodox în țara lor, dar nu îi îndeamnă la nicio schismă, nevrând să greșească în niciun fel”.

Cu alte cuvinte, preotul Staicu ne descrie o schismă în formă continuată, ca să folosim un termen din lumea juridică, deoarece **acel horepiscop, chiar și admitând că ar fi avut o hirotonire validă în horepiscop și motivată de o necesitate stringentă[2], nu putea să hirotonească preoți pentru o eparhie din altă Biserică Ortodoxă**. Argumentul că “sârbii îi ajută pe ruși cu hirotoniile necesare, ca să poată sluji ortodox în țara lor” indică faptul că cei ce au făcut aceste hirotonii și cel ce le-a consemnat în scris **nu mai recunosc existența**

Bisericii Ortodoxe Ruse, tot așa cum unii de pe la noi nu mai recunosc nici legătura lor cu Biserica Ortodoxă Română, adică sunt în schismă. Precizarea că “nu îi îndeamnă la schismă, nevrând să greșească în niciun fel” trădează aceeași conștiință a vinovăției pentru schismă, care îl însoțește pe preotul Staicu peste tot în acest material.

În fapt, Biserica Ortodoxă Rusă există, chiar dacă se confruntă cu erezia ecumenismului, ca și celelalte Biserici locale, iar **hirotonirea unui preot dintr-o Biserică locală în altă Biserică locală canonică este interzisă sub pedeapsa caterisirii săvârșitorului și primitorului tainei**, conform canoanelor mai sus citate și canoanelor 35 ap., 2 sin. II ec., 8 sin. III ec., 17 sin. VI ec., 13 Antiohia, 56 Cartagina, care **sanționează cu caterisirea pe episcopul care își întinde jurisdicția în altă eparhie**.

Acțiunea schismatică este demonstrată și prin faptul că acest nou preot va pomeni în taină, la Proskomidie pe vlădica Artemie, iar în fața poporului nu va face acest lucru, și că va aștepta ca ierarhul rus al locului sau alt ierarh rus să devină nepomenitor pentru ca preotul “să treacă sub oblăduirea lui”. Pe ce Sfinte Canoane se bazează această practică? Și întrebarea cea mai gravă: **există posibilitatea ca cei ce au propus în România schimbarea formulei de pomenire a ierarhului după modelul atonit (“pe episcopul nostru...” în loc de “pe toți arhierii ortodocși”) să aibă în vedere o astfel de practică de pomenire în taină a episcopului Artemie, iar în public să folosească formula “pe episcopul nostru...”? Se poate ca “episcopul nostru...” să ajungă să fie de fapt arhiepiscopul Artemie, cu care preotul Staicu afirmă mai încolo că “s-a unit” în lupta contra ecumenismului, chiar dacă rămâne în eparhia sa și pomenește public, după cum fac și preoții ruși hirotoniți în Serbia, cu formula locală de pomenire a celor care au întrerupt pomenirea?**

Pentru a ilustra această schismă la care preotul Staicu, ieromonahul Spiridon Roșu și preotul Emanuel Oros au participat și s-au făcut părtași, ca și monahii Efrem și Sava, din Muntele Athos, este de ajuns să cităm canonul 13 Ancira, care spune: **“Horepiscopilor nu le este iertat să hirotonească presbiteri sau diacon în altă eparhie, dar încă nici presbiteri pentru cetate, decât numai cu încuviințarea episcopului, dată prin scrisori”**. Din acest citat se vede că horepiscopul are o jurisdicție limitată în cadrul episcopiei ierarhului care l-a hirotonit. **Pentru a hirotoni pe cineva în Rusia acel horepiscop putea primi**

scrisoare scrisă de la arhiepiscopul Artemie numai cu condiția ca arhiepiscopul Artemie să fie ierarh direct al eparhiei pentru care a fost hirotonit acel preot, ceea ce nu este cazul. Altfel, trebuia să aibă scrisoare de la ierarhul rus local sau de la Soborul Arhieresc BORu, iar dacă nu o avea, cădea sub incidența canoanelor 13, 22 Antiohia, 2 sin. II ec., 20 sin. VI ec., 18 Ancira, 3, 11 Sardica, prin care se pedepsește cu caterisirea episcopul care se amestecă în altă eparhie, fără învoirea forurilor competente. Starea de erezie în care se află Biserica nu este o scuză pentru eludarea tuturor canoanelor invocate până în acest moment.

Faptul că horepiscopul respectiv a hirotonit pe cineva pentru altă eparhie, dacă a făcut-o cu încredințarea episcopului său, îl plasează pe arhiepiscopul Artemie sub canonul 35 apostolic: “episcopul să nu îndrăznească să facă hirotonii în afara eparhiei sale, în cetățile și în satele care nu îi sunt supuse lui, iar dacă s-ar dovedi că a făcut aceasta fără încuviințarea celor ce stăpânesc cetățile sau satele acelea, să se caterisească și ei, și cei pe care i-a hirotonit”. Același lucru îl prevede și canonul 13 Antiohia.

Încă din secolul al IV-lea Sinodul local din Antiohia, prin canonul 10 statornicește că horepiscopii “să-și cunoască măsura drepturilor lor și să cârmuiască bisericile supuse lor și să se mulțumească cu îngrijirea și administrarea acestora, să așeze adică **citeți și ipodiaconi și exorciști și să se mulțumească cu înaintarea acestora; dar să nu îndrăznească a hirotoni nici presbiteri, nici diaconi fără episcopul din cetatea căreia este supus atât el, cât și teritoriul lui.** Iar de ar îndrăzni cineva să calce cele hotărâte, **acela să se caterisească și să se lipsească de cinstea pe care o are**”. Cu alte cuvinte, încă de pe atunci nu mai puteau hirotoni preoți fără episcopul lor. Circumstanța agravantă a acestor fapte o găsim tot în relatarea preotului Staicu, care spune “ni s-a răspuns că **preotul rus Victor** (hirotonit în această zi de 22 aprilie 2018) se va întoarce în Rusia și, **precum și ceilalți preoți hirotoniți la fel, nu va pomeni pe vlădica Artemie în Rusia** (ci doar la Proscomidie, în taină)...”. Din aceste cuvinte **vedem că acest preot rus nu este singurul preot hirotonit în această eparhie și trimis în Rusia în mod necanonic.** Asta în condițiile în care întâlnirea de la Krasnodar din octombrie anul trecut ne-a arătat că **rușii au propriii preoți nepomenitori, în număr destul de mare, și nu este nevoie să li se aducă alții din alte țări.**

Toate aceste realități canonice nu pot fi date la o parte doar pentru că cei din

gruparea Staicu-Sava-Rădeni au proclamat că este sfârșitul Ortodoxiei și trebuie luate măsuri extraordinare pentru supraviețuirea Bisericii, interpretând canoanele după bunul plac (în timp ce, la sinaxa din Atena, se pregătesc, după cum reiese din relatarea preotului Staicu, să îl condamne pe părintele Zisis pentru că nu ar respecta canoanele). De fapt, exact ceea ce relatează preotul Staicu acum au făcut stilistii în urmă cu o sută de ani, ceea ce ridică întrebarea: **De ce a fost nevoie ca cei din gruparea Staicu-Sava-Rădeni să facă o călătorie până în Serbia, când puteau intra în comuniune direct cu cei din mișcarea stilistă din România, de vreme ce urmează exact parcursul acelora?**

La acest punct al analizei relatărilor preotului Staicu se cuvine să punem o întrebare esențială: **dacă sârbii sunt atât de săritori și îi ajută pe ruși “cu hirotonii”, i-ar putea ajuta și pe cei din gruparea Staicu-Sava-Rădeni, la nevoie “cu hirotonii”, eventual cu vreun “horepiscop”? Deja pe internet au început să apară, în urma relatării preotului Staicu, solicitări de hirotoniri de preoți români pentru diverse comunități românești din diaspora.**

În continuarea povestirii sale, preotul Staicu interpretează o știre din presa sârbă, care spune: *„Aproximativ 700 de credincioși au participat la Sfânta Liturghie arhierescă, aceștia fiind din Serbia, alături de preoți, monahi și credincioși din Rusia, din Grecia și din România, care potrivit Canonului 15 al Sinodului I-II Constantinopol, au întrerupt comuniunea liturgică cu episcopii, preoții și credincioșii ecumeniști”, la care introduce un comentariu personal: “(după cum se vede, nici vorbă în cazul sârbilor să accepte vreo „părtășie nevinovată la erezie”, pe care pun atât de mult accentul neo-ecumeniștii lui Chirilă și ai părintelui Teodor Zisis - n.trad)”*.

Nu ne spune dacă în mintea persoanei care a scris știrea în limba sârbă expresia “episcopi, preoți și credincioși ecumeniști” se referă la toată populația sârbă care nu este cuprinsă în rândul celor 700 de credincioși participanți la evenimentul respectiv, ceea ce ar însemna că cei 700 de credincioși, cărora se adaugă clericii din jurul arhiepiscopului Artemie și viețuitorii din episcopia din exil, nu mai au comuniune cu nimeni în Serbia sau în lume, așa cum nu mai au nici cei din gruparea Sava-Staicu-Rădeni, sau se referă la acei episcopi, preoți sau credincioși care mărturisesc ecumenismul deschis în Serbia, ceea ce ar face ca întreruperea comuniunii cu aceștia să fie corectă, pentru că așa am făcut

și noi în România.

Obsesia cu “părtășia nevinovată la erezie” este o invenție strict a preotului Staicu, cu care i-a manipulat în ultimele luni pe credincioșii nepomenitori care l-au urmat, așa cum sunt și expresiile “neoecumeniști”, “criptoecumeniști”, aplicate unor oameni pe care preotul Staicu îi urăște personal pentru că refuză să cadă în schisma considerării tuturor membrilor Bisericii Ortodoxe Române ca eretici, a tuturor episcopilor din lume ca eretici și compromiși și a tuturor Bisericilor Ortodoxe din lume ca eretice. Niciunul dintre cei ce nu am aderat la gruparea Sava-Staicu-Rădeni nu am vorbit de o “părtășie nevinovată la erezie” și **nu am îndemnat la reluarea pomenirii pe nimeni, așa cum minte preotul Staicu mai jos.**

Singurul adevăr pe care îl rostește relatarea preotului Staicu este aceea că, într-adevăr, cele descrise reprezintă o imagine unică: un “episcop” sârb (numit neglijent de data aceasta direct episcop, nu horepiscop, așa cum este numit cu grijă peste tot în restul textului), hirotonit necanonic de către un episcop ucenic al Sfântului Iustin Popovici, caterisit pe nedrept la un moment dat, dar care și-a asumat ulterior hirotonirea de unul singur a acestui “episcop” și a încă unuia, hirotonește, la rândul său, un preot rus, pe care îl trimite într-o eparhie străină, din altă Biserică locală, în timp ce “oaspeții” români și greci de același duh cu el strigă “Axios!”. Ca să îl cităm pe cronicarul evenimentului: “Cu adevărat o imagine și un mesaj unic a fost trimis în lumea întreagă. Cine are urechi de auzit, să audă”. Îl asigurăm că toți am primit mesajul și am auzit ce era de auzit.

Să adăugăm și afirmația că Heruvicul cântat de monahul Sava și Axionul cântat de “delegația română” “au servit într-un mod special la **întărirea sentimentului de comuniune, de dragoste între frați, de solidaritate în lupta comună pentru puritatea credinței**”. În traducere liberă, i-au făcut pe cei cu duh schismatic din România și Greica părtași deplini la schisma care se petrecea sub ochii lor, în ciuda grijii de a nu se expune prin împreună-slujire cu aceia.

Sinaxa sârbo-greacă în care limba română s-a vorbit în șoaptă

Din relatare aflăm că “sinaxa internațională” a fost de fapt o întâlnire sârbo-

greacă, deoarece limbile de comunicare au fost sârbă și greacă, în ciuda faptului că la ea a participat și o delegație română. Preotul Staicu inserează și precizarea că monahul Efrem de la Prodromu a tradus pentru români “în șoaptă”, **la o întâlnire internațională în care limba română nu a fost recunoscută ca limbă de comunicare, iar pretinsul reprezentant al “delegației române” a vorbit probabil în limba greacă.** Asta dacă nu o fi vorbit cumva în sârbește.

La acest moment trebuie se impun neapărat câteva întrebări:

1. Cine i-a mandatat pe preotul Staicu, pe preotul Oros și pe ieromonahul Spiridon Roșu să reprezinte mișcarea nepomenitorilor din România în ansamblu?
2. De ce această participare s-a făcut în taină desăvârșită, poporul (nici măcar cel din Rădeni) neștiind nimic despre aceasta? Dacă proiectul de rezoluție din ianuarie a fost atât de contestat pentru că la acel moment nu au putut fi consultați toți preoții nepomenitori, cum se simt oare toți nepomenitorii români care află despre faptul că au fost reprezentați la un eveniment atât de controversat din relatări de presă?
3. Cine i-a ales pe credincioșii participanți la acest eveniment și de ce nu au putut participa și alții?
4. Cine l-a mandatat pe preotul Staicu, a cărui activitate antiecumenistă în ultimii doi ani a constat în mare parte în dezbinare, dezinformare, manipulare a conștiințelor și răfuieli personale cu alți luptători antiecumeniști, purtate în numele unei iluzorii “teologii patristice”, cu o ură care îl descalifica drept preot și îl plasează sub epitimia Sfintelor Canoane, să fie reprezentantul românilor nepomenitori în Serbia?
5. Cum a fost acceptat ca la o sinaxă interortodoxă limba română să nu fie admisă ca limbă oficială a sinaxei respective, în condițiile în care aproximativ 8-9 la sută dintre participanți erau români, iar limba greacă a fost oficială, deși delegația greacă avea unul sau doi membri?

Ca o constatare generală cu privire la această sinaxă, în ce privește discursul preotului Staicu și cel al monahului Sava, ele se înscriu pe linia trasată în ianuarie la Roman, **în sensul că sunt o răfuială personală cu mine și cu clericii care au refuzat doctrina schismatică a declarării tuturor eretici și trădători ai Ortodoxiei, neavând nicio referire la lupta reală antiecumenistă.** Ceea ce

este mai trist este că **și sinaxa din Atena, și cea din Satu Mare, plănuite a avea loc în luna viitoare, au ca tematică aceeași răfuială cu ceilalți nepomenitori, nicidecum o luptă reală împotriva adevăratului dușman, care este ecumenismul.** Din acest punct de vedere, ele sunt niște întâlniri cu un puternic caracter identitar, ca să le spunem așa, având ca scop conturarea identității noii structuri religioase care se creează, **nicidecum lupta contra contaminării Bisericii cu erezie, care este singura preocupare a ierarhilor, clericilor, teologilor și credincioșilor care luptă împreună pe calea echilibrată, corectă teologic, trasată în România de Rezoluția de la Botoșani,** uitată de mult de cei din gruparea Sava-Staicu-Rădeni, **și de Proiectul de Rezoluție din ianuarie, iar în celelalte țări ortodoxe de documente similare.**

Din relatarea cuvântului pe care preotul Staicu l-a ținut în fața sârbilor nepomenitori se desprind câteva minciuni grosolane, pe care acesta le colportează de câteva luni bune:

1. Revenirea celor ce țin calea echilibrată la pomenirea ereticilor ecumeniști. Argumentul lipsit de substanță, inspirat din interpretarea schismatică a “vaselor comunicante” aplicate greșit înainte de caterisirea episcopiloreretici și scoaterea lor în afara Bisericii, este împreună-služirea la Bănceni cu Înaltpreasfințitul Longhin Jar, considerat de către preotul Staicu “pomenitor de eretici”.
2. Insultarea grosieră a arhiepiscopului Longhin Jar, care se situează pe o poziție ortodoxă în mărturisirea Înaltpreasfinției Sale, a întrerupt pomenirea patriarhului Kirill, pomeneste un episcop ortodox, este persecutat intens pentru mărturisirea sa. Afirmatia că Înaltpreasfințitul Longhin este “pomenitor de eretici”, ca și afirmația mai veche că Înaltpreasfințitul Serafim de Pireu este “pseudoierarh” îl plasează pe preotul Staicu în stare de schismă încă înainte de a veni și a cânta Axionul în adunarea schismatică despre care relatează în această postare de internet.
3. Poziția mereu schimbătoare care îl caracterizează atât pe el, cât și pe monahul Sava Lavriotul. În noiembrie 2016, la conferința de la Bănceni, monahul Sava Lavriotul îl elogia, pe drept cuvânt, de acea dată, pe episcopul Longhin ca fiind unul dintre cei mai mari luptători antiecumeniști. Aceleași cuvinte de laudă le avea și preotul Staicu, când

era la Bănceni pentru a se fotografia cu adevărați luptători contra ereziei. Astăzi îl elogiază pe episcopul sârb Artemie. Așteptăm cu interes continuarea, după vorba latinească *finis coronat opus*.

4. **Minciuna că eu sau părinții din România care suntem semnatari ai Proiectului de Rezoluție din ianuarie și încercăm să ținem calea corectă teologic a luptei în România contra ecumenismului i-am fi îndemnat pe credincioși să se împărtășească la ecumeniști, lucru pe care noi nu l-am făcut și nu îl vom face niciodată.** Îi solicit public preotului Staicu să arate un singur loc în care eu am îndemnat la frecventarea pomenitorilor, ca și retorilor de la Rădeni, care au păcălit lumea că eu „îl invit să slujească la Rădeni pe mitropolitul Teofan”, să producă proba acestor afirmații.
5. Minciuna că noi practicăm o “dragoste fără limite dogmatice” și un neoecumenism, când în realitate noi nu facem niciun rabat de la lupta contra ecumenismului și de la acrivia dogmatică, chiar dacă nu admitem să ne considerăm pe noi înșine singurii ortodocși români rămași pe fața pământului, iar pe toți ceilalți eretici.
6. Minciuna că există “zeci de preoți din Grecia și România” care țin calea schismatică pe care merge. În realitate „zecile de preoți din Grecia și România” s-au văzut la întâlnirea de la Roman, iar dintre “miile de credincioși care îi urmează” cei mai mulți nu sunt de acord cu această linie schismatică a lor și nu o cunosc în detaliu.

În ceea ce privește discursul monahului Sava Lavriotul, atrage atenția fraza care vorbește despre condamnarea la sinaxa din Atena, din luna viitoare, a celor care chipurile sunt adepții “neobligativității respectării Sfințelor Canoane (promovată de pr. prof. Teodor Zisis[3]) și a laxismului trimiterii credincioșilor îngrădiți înapoi între eretici (practicat de același părinte grec, cât și de „ucenicii” lui Chirilă din România)”. Aceste cuvinte indică faptul că monahul Sava este profund dezinformată de către sfințicii și locotenenții săi din România, atunci când afirmă că ar exista în rândul celor care păstrează calea corectă a luptei antiecumeniste “laxismul trimiterii credincioșilor îngrădiți înapoi între eretici”. Nu este foarte clar dacă expresia “înapoi între eretici” este un reproș pentru faptul că nu ne-am izolat complet de restul Bisericii Ortodoxe Române, așa cum au făcut adepții grupării Sava-Staicu-Rădeni, și trăim încă “între eretici”, adică alături de cei ce

încă nu au ajuns la starea întreruperii pomenirii.

Cât despre “marea sinaxă de la Atena”, așteptăm cu mare interes prezența zecilor de preoți și a miilor de credincioși cu care se laudă preotul Staicu. Sperăm ca atunci, cu adevărat, să se poată spune că “s-a terminat cu toate minciunile și calomniile”, cu care se ocupă preotul Staicu neîncetat din septembrie anul trecut față de niște oameni care nu i-au făcut niciun rău, ci se îngrijesc de propria mântuire. Va fi foarte interesantă condamnarea conceptului de “părtășie la erezie”, deoarece va trebui să fie condamnați toți Sfinții Părinți care l-au folosit în istorie. Nu mai puțin interesantă va fi condamnarea ideii că nu mai este har în Biserică de către cei ce au afirmat la Roman “teoria căderii automate în erezie”, prin care toți cei ce nu s-au îngrădit de erezie până acum sunt considerați eretici, de-a valma, popor, cler, episcopi, Biserici locale, bătrâni, noi-născuți etc., ceea ce echivalează de fapt cu o negare a harului cel puțin la fel de evidentă ca și din partea celor care au afirmat că după 2016 în Biserică nu ar mai fi har.

Din discursul “horepiscopului Naum” reținem ideea considerării sinaxei ca “un mic sinod ecumenic”, ceea ce ne arată clar că în **Serbia s-au pus de fapt bazele unei organizații bisericești paralele cu Biserica Ortodoxă și cu Bisericile Ortodoxe Locale**, numirea insulei Creta printre țările participante, separat de Grecia, lucru care ar fi trebuit să îi supere foarte tare pe greci, enumerarea Rusiei, fără a ne fi fost spus ceva despre vreo delegație rusă, în afara proaspătului hirotonit întru preot și trimis să se amestece în treburile BORu și, cel mai trist, **punerea acestei întâlniri sub auspiciile sfântului Iustin Popovici**, care cu siguranță nu ar gira niciodată o schismă.

Preotul Staicu ne mai vorbește despre încă o sinaxă, organizată după sinaxa “mare”, în care s-a încercat lămurirea chestiunii canonice a hirotonirii celor doi horepiscopi. Invocarea bazei canonice a existenței horepiscopilor nu răspunde la problema hirotonirii de unul singur a acestora, condamnată de sfintele canoane, după cum am arătat mai sus, iar hirotonirea chiar în acea zi a preotului care a fost trimis ulterior în Rusia, **ca și alții care au fost hirotoniți la fel anterior**, arată că acolo există o lucrare schismatică. Cu tot respectul pentru credincioșii afiliați luptei antiecumeniste în Serbia, cu care ar fi fost de dorit să stabilim un prim contact sub alte auspicii.

În ce privește afirmațiile monahului Sava Lavriotul cu privire la această problemă, trebuie să amintim că în multele sale peregrinări prin România, **cuvioșia sa a**

afirmat de fiecare dată că episcopul Artemie a greșit hirotonind singur cei doi (hor)episcopi și că nu există nicio bază canonică pentru a face acest lucru. La un moment dat, a propus chiar ca soluție pentru recuperarea episcopului Artemie pentru lupta antiecumenistă ca cei doi episcopi să își dea demisia și să se retragă din funcție.

La afirmația preotului Staicu că nu dorește să fie decât “unit” în lupta antiecumenistă cu episcopul Artemie se pun câteva întrebări:

1. Cu cine mai este în lumea ortodoxă în comuniune cu episcopul Artemie?
2. Cine îi va urma în scaun după ce va trece la Domnul, mai ales că are o vârstă înaintată? Va fi un episcop sârb ales de către Sfântul Sinod (Adunarea Episcopală, cum se numește în această țară) al Bisericii Ortodoxe Sârbe sau va fi unul dintre horepiscopii hirotoniți de către episcopul Artemie?
3. Cum se numește în termeni canonic “unirea” cu cineva asupra căruia planează acuzația de schismă?
4. Cu cine se mai află în comuniune în întreaga lume ortodoxă gruparea Sava-Staicu-Rădeni?
5. În afară de episcopul Artemie, pe cine mai recunosc cei din gruparea Sava-Staicu-Rădeni ca episcop ortodox în întreaga lume?

În încheierea relatării sale, preotul Staicu anunță o “sinaxă panortodoxă” ce va avea loc la 19 mai 2018 la Satu Mare, în organizarea părintelui Emanuel Oros, care a și lansat deja invitațiile, fără a preciza cine anume va participa din toate țările invitate. Știm acum că vor participa “mulți sârbi”, nu știm și dacă va fi “un mic sinod ecumenic”, prin participarea horepiscopilor care au participat în Serbia. Vom vedea la momentul respectiv. Sperăm ca limba română să nu se vorbească în șoaptă acolo.

Această efervescentă bruscă, cu sinaxe peste sinaxe, pare a avea următoarele scopuri:

1. Consolidarea la nivel interortodox a unei grupări închise față de toate Bisericile locale.
2. Oferirea impresiei că lupta se duce cu ferveare, când în realitate singura luptă care se duce de jumătate de an este contra celor din interiorul

mișcării antiecumeniste care nu sunt de acord cu linia radicală schismatică.

3. Înlăturarea acuzației de schismă prin „unirea” cu un episcop, astfel încercându-se înlăturarea ideii că gruparea Sava-Staicu-Rădeni nu recunoaște niciun episcop în lume.

În concluzie, chiar dacă există riscul să asistăm la o alunecare totală în schismă a celor reprezentați la întâlnirea din Serbia, lupta contra ecumenismului merge înainte, grupată în jurul principiilor expuse în Proiectul de Rezoluției din ianuarie și al preoților care l-au semnat, iar triumful ecumeniștilor, care se feliicită că nu au întrerupt pomenirea pentru a cădea în această schismă, este prematur, atât timp cât încă mai există în România nepomenitori care duc lupta corect patristic și teologic și nu au căzut în schismă.

Ceea ce se impune în perioada următoare este ca fiecare să-și contureze poziția clar față de această direcție în care se îndreaptă o anumită parte a mișcării antiecumeniste din România.

[1] Mai detaliat despre motivele pentru care arhiepiscopul Artemie este considerat schismatic în toată lumea ortodoxă, într-un material viitor.

[2] Sinodul din Sardica, în canonul 6 , spune: “Să nu fie iertat a pune episcop într-un sat sau într-o cetate mică, pentru care ajunge și un singur presbiter, căci nu este nevoie să se așeze episcopi acolo, ca să nu se mișcoreze numele și autoritatea episcopului”, iar sinodul din Laodiceea, din 343, vorbește încă de pe atunci de începutul restrângerii stării de horepiscop la sate și înlocuirea ei cu ceea ce astăzi s-ar numi protopop, iar reînvierea ei după 1000 de ani nu are decât justificarea evitării acuzației de schismă pentru hirotonirea unui episcop de unul singur.

[3] Calea pe care o propune părintele Zisis nu este una nouă în Biserică, ci este una veche patristică, prin care se ține seama de realitățile unei Biserici locale la un moment dat, atunci când se aplică modul cel mai bun de a lupta contra ereziei, fără a se face rabat de la acrvia dogmatică.